

Armon varassa Hepr. 13:17-25

18. **Rukoilkaa** meidän **puolestamme**. Olemme varmoja siitä, että meillä on **hyvä omatunto**, koska tahdomme elää kaikin tavoin oikein.

19. Siksi kehotan teitä yhä enemmän rukoukseen, että minun **annettaisiin** pian **palata luoksenne**.

20. **Rauhan Jumala**, joka on **nostanut kuolleista meidän Herramme Jeesuksen**, hänet, joka **iankaikkisen liiton veren** perusteella on se **suuri lampaiden paimen**,

21. **tehköön teidät kykeneviksi** kaikkeen hyvään **toteuttaaksenne hänen tahtonsa**. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hä-

nelle mieluista, **Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti**. Aamen.

22. Pyydän teitä, veljet, **kestäkää tämä kehotuksen sana**, sillä lyhyesti olen teille kirjoittanut.

23. Tulloon teille tiedoksi, että veljemme **Timoteus on päästetty vapaaksi**. Jos hän pian tulee, saan hänen kanssaan nähdä teidät.

24. **Tervehdys** kaikille **johtajillenne** ja kaikille **pyhille**. Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat Italiasta.

25. **Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne!**

Jumalan kunniaksi

Mikä on uskovan elämän tarkoitus? Millä voimalla se saavutetaan? Mistä on erityisesti huolehdittava matkalla päämäärään? Mikä on matkaeväs? Kenen kanssa matkaa tehdään? Näihin kysymyksiin vastaamalla Heprealaiskirjeen kirjoittaja päättää kirjeensä, joka on ollut enemmänkin Vanhan testamentin teksteihin perustuva saarna kuin varsinainen kirje. Nyt kirjoittaja kuitenkin ikään kuin tulee puheen takaa esiin ja kirjeen tyyliin puhuu hyvin henkilökohtaisesti.

Esirukouspyyntö

Rukoilkaa meidän puolestamme. Olemme varmoja siitä, että meillä on hyvä omatunto, koska tahdomme elää kaikin tavoin oikein. Siksi kehotan teitä yhä enemmän rukoilemaan, että minun annettaisiin pian palata luoksenne. (18-19)

Edellisessä jaksossa kirjoittaja avasi kristillisen johtajuuden luonnetta ja vastuuta, mutta nyt hän ilmaisee olevansa yksi noista johtajista, jotka tarvitsevat kipeästi muiden uskovien ja seurakunnan esirukousta selvitäkseen vaativasta kaitsijan tehtävästään ja myös siitä, että hän pääsisi palaamaan kirjeen saajien luokse. Hän oli siis ilmeisellä tavalla vankeudessa. Häntä rohkaisi pyytämään juuri sitä, koska hänellä oli seurakunnalle hyvä uutinen Timoteuksen pääsystä vapaaksi:

Tulloon teille tiedoksi, että veljemme Timoteus on päästetty vapaaksi. Jos hän pian tulee, saan hänen kanssaan nähdä teidät. (23)

Esirukousten vastauksena hän odotti myös itse pian pääsevänsä yhdessä Timoteuksen kanssa seurakunnan luokse.

Tiedon jakaminen on rakkautta

Mitä pitemmälle uskova saa kasvaa rukouselämässään, sitä vähemmän hän rukoulee omien asioidensa puolesta, sen sijaan esirukous toisten puolesta lisääntyy. Samalla kuitenkin tarvitsemme myös toisten esirukousta puolestamme. Yhteinen rukous liittää uskovat lähemmäksi Herraa ja toinen toistaan. Jotta esirukous olisi sisältöään täsmällistä, niin että voimme sitten tietää, millaisen vastauksen Herra antaa ja voidaksemme kiittää siitä, meidän tulee jakaa keskenämme tietoa toistemme oloista ja tarpeista. Tiedon jakaminen on rakkautta. Eräs varma tapa loukata toista

on jättää kertomatta hänelle asia, joka hänen kuuluisi tietää. Rukoustyö toistemme puolesta edellyttää siis sitä, että jaamme avoimesti informaatiota ja kerromme elämäntilanteemme ja sydämemme tilan rukousystävillemme.

Omantunnon elämä

Esirukouspyynnön perusteeksi kirjoittaja vakuuttaa vaeltavansa hyvällä omallatunnolla ja elävänsä oikein. Taustalla lieenee ajatus, että petollisten työntekijöiden työlle ei pidä rukoilla siunausta. Rukouksella emme voi eikä saa tukea ihmisiä vääryyden harjoittamisessa, vaan pikemmin rukoiltava, että Herra pysäyttäisi sen ja taivuttaisi heidät kääntymykseen ja uuteen elämään uskossa Herraan.

Kirjoittaja joutui korostamaan hyvän omantunnon vaellustaan ehkä siksi, että hän oli vangittuna. Yleensä vangit ovat tehneet jotain rikollista, mutta siitä ei ollut kysymys. Hän oli vankina Kristuksen tähden. Paavalikin joutui vetoamaan omantuntona puhtauteen ollessaan kaksi vuotta vankeudessa Kesareassa. Hän puolustautui syyttäjäänsä vastaan maaherra Feeliksin edessä näin:

Eivät he myöskään voi näyttää sinulle toteen sitä, mistä he nyt minua syyttävät. Mutta sen minä sinulle tunnustan, että kuljen sitä tietä, jota he sanovat lahkoksi, ja näin palvelen isieni Jumalaa ja uskon kaiken, mitä laissa ja profeetoissa on kirjoitettu. Minä pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekkin odottavat, sekä vanhurskaiden että väärintekijöiden. Siksi ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä. (Ap.t. 24:13-16)

Aiemmin luvussa 9 kirjoittaja oli jo puhunut siitä, miten Kristuksen veri puhdistaa omantuntonne: ... *kuinka paljon ennemmin Kristuksen veri - hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle - puhdistakaan meidän omantuntonne kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa!* (9:14) Nyt hän korostaa sitä, miten rukouselämässäkin omantunnon puhtaus on tärkeää.

Paavali muistuttaa myös monta kertaa sen tärkeydestä:

Meidän kerskauksemme on tämä: omantuntonne todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme vaeltaneet Jumalan edessä pyhyudessa ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa vaan Jumalan armossa. (2. Kor. 1:12)

Tai:

Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.... Taistele jalo taistelu säilyttäen usko ja hyvä omatunto. Jotkut ovat sen hylänneet ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikoon. (1. Tim. 1:5,18-19)

Jos koko uskonelämän kannalta ratkaisevan tärkeää on hyvän omantunnon säilyttäminen toistuvan parannuksen kautta, niin aivan erityisen tärkeää se on seurakunnan paimenille, joihin kirjoittaja tässä samaistuu. Hän kiittää siitä, että hänen puolestaan seurakunta oli jo rukoillut, mutta pyysi nyt lisää esirukoustukea. Johtajat eivät pysy pystyssä, ellei seurakunta rukoile heidän puolestaan jatkuvasti. He tarvitsevat esirukousta varsinkin siksi, että Sielunvihollinen hyökkää aivan erityisesti heitä vastaan tuhotakseen seurakuntia. Kukaan meistäkään ei lopulta pääse vaellukseensa päämäärään taivaalliseen kirkkauteen, elleimme huolehdi omantunnon elämästämme.

Kirjoittajan rukous

Rauhan Jumala, joka on nostanut kuolleista meidän Herramme Jeesuksen, hänet, joka iankaikkisen liiton veren perusteella on se suuri lampaiden paimen, tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen. (20-21)

Jos kirjoittaja pyysi esirukousta, niin hän samalla itse rukoili jatkuvasti seurakunnan puolesta. Hän ei tyytynyt vain opettamaan ja kehottamaan heitä pysymään uskossa, vaan hän kertoi myös, millaisia asioita hän heille rukoili. Tämä lyhyt siunausrukous tiivistää hyvin sen, mistä uskonvaelluksessa on kysymys. Kaikki lähtee liikkeelle siitä, millaisen Jumalan edessä saamme vaeltaa ja mitä hän on pelastukseemme Jeesuksessa valmistanut ja miten hän nyt vaikuttaa elämässämme. Kaikki Jumalan aikaan saama hyvä meissä ja meidän kauttamme tähtää kaiken aikaa siihen, että Jumala itse saisi kiitoksen ja kunnian ja ylistyksen. Uskonelämä on Jumalan elämään meissä Kristuksen kautta.

Rauhan Jumala

Rukouksemme suuntautuu rauhan Jumalaan. Rukouksessa on aina tärkeintä, ketä rukoillaan, eikä niinkään se, mitä rukoillaan. Saamme rukoillessa katsella sellaisen Jumalan kasvoja, joka armossaan osoittaa meille suosiota ja Jeesuksessa lahjoittaa oman rauhansa.

Me kuitenkin synnin tähden vihasimme Jumalaa ja olimme hänen vihansa alla. Viollisuus Jumalan ja ihmisen välillä alkoi syntiinlankeemuksesta. Jokainen ihminen on syntymästään asti luonnollisessa tilassa erossa Jumalasta ja Jumalan vihan alainen. Jumala ei vihaa ainoastaan syntiä vaan jokaista syntistä, sillä synti ei ole jokinlainen syövän kaltainen sairaus, jonka voisimme ikään kuin leikata pois ja pääsimme siten vapaaksi. Synti teemme me itse, omasta tahdostamme ja samalla orjuutettuna Saatanan valtaan harjoittamaan kaikkea sitä, mikä tuottaa meille iankaikkisen kadotustuomion.

Mutta meidät luonut Jumala ei ole vain pyhä ja ankara Tuomari, joka toteuttaa pelkästään oikeutta rangaistessaan syntisiä, vaan hän on myös rauhan Jumala. Me emme voineet pelastaa itseämme Jumalan vihan alta, mutta Jumala rakasti vihansa alaista syntistä kuitenkin niin paljon, että solmi itse rauhan langenneen ihmiskunnan kanssa. Hän kohdisti koko pyhän vihansa omaan ainokaiseen, viattomaan ja synnitöntömään Poikaansa Jeesukseen Kristukseen meidän sijastamme ja sovitti meidät itsensä kanssa Jeesuksen sovintoveren kautta. Rauhan Jumala antoi Jeesuksen meidän rauhaksemme.

Meillä on nyt Jeesuksen kautta täysin vapaa pääsy Isän Jumalan sydämelle asti. Saamme rukoilla häntä, saamme kutsua häntä Isäksemme. Saamme myöskin omantunnon rauhan, kun uskossa turvaamme Jeesuksen täydelliseen lunastusmaksuun, joka vapautti meidät synnin orjuudesta Jumalan lasten vapauteen. Meillä on rauha Jumalan kanssa ja rauha Jumalassa.

Ylösnoussut Jeesus

Heprealaiskirje on täynnä Jeesuksen sovitustyön selitystä ja hänen synneistä puhdistavan ja vapauttavan sovintoveren voiman kuvausta, mutta vasta tässä loppuru-

kouksessa kirjoittaja puhuu hänen ylösnousemuksestaan, vaikka Herran ruumiillinen ylösnousemuksensa on aivan keskeinen oppi kristillisessä uskossa. Syy ei ole se, että kirjoittaja olisi vähätellyt ylösnousemuksen ihmettä, vaan se, että Vanhassa testamentissa, jota hän lainaa kirjeessä monia kertoja, Jeesuksen syntymä, ylösnousemus, taivaaseen astuminen ja istuutuminen Isän oikealle puolelle käsitellään aina yhtenä pakettina kuten esimerkiksi psalmeissa:

Herra sanoi minun Herralleni: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi." (Ps. 110:1) Tai:

"Minä olen asettanut kuninkaani Siioniin, pyhälle vuorelleni." Tahdon ilmoittaa, mitä Herra on säättänyt. Hän sanoi minulle: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. Pyydä minulta, niin minä annan kansat perinnöksesi ja maan ääret omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä ne murskaat, särjet kuin saviastian." (Ps. 2:6-9)

Iankaikkinen liitto

...iankaikkisen liiton veren perusteella.... (20)

Meidän pelastuksemme Jeesuksessa Kristuksessa perustuu Isän Jumalan ja Pojan Jeesuksen tekemään liittoon, joka solmittiin iankaikkisuudessa jo paljon ennen maailman luomista. Siinä liitossa Jeesus lupasi tulla ihmiseksi ja vuodattaa verensä ihmisten syntien sovituksiksi. Vasta tämän liittosopimuksen jälkeen Jumala loi ihmisen täysin tietäen, että ihmiskunta tulisi lankeamaan syntiin omasta tahdostaan ja tulisi kääntymään Saatanan valveen puoleen. Lankeemuksen jälkeenkin ihmiskunnalle annettiin toivo Pelastajasta tuon iankaikkisen liiton perusteella. Sitä kuvaamaan asetettiin heti alusta lähtien uhri, jossa veri vuodatettiin synnin sovituksiksi. Mutta vasta Kristuksen kärsimyksessä ja kuolemassa vuodatettu veri toi sen sovituksen, joka jo iankaikkisuudessa luvattiin.

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa. Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:3-7)

Uudestisyntymisessä me pääsemme henkilökohtaisesti osalliseksi tuosta iankaikkisesta liitosta ja saamme Jeesuksen veressä syntimme anteeksi. Pääsemme Jeesuksen, suuren ylipappimme paimentamaan laumaan.

Suuri lammasten Paimen

Jeesus itse kuvaa itseään paimenenä:

Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut, niin kuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän. Minä annan henkeni lampaiden edestä. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta. Niitäkin minun tulee johdattaa, ja ne kuulevat minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen. Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni ottaakseni sen takaisin. (Joh. 10:14-17)

Kirjoittaja korostaa, että Jeesuksen paimenuus perustuu siihen liiton vereen, jonka hän vuodatti Golgatan ristillä. Kuulumme hänelle, koska hän on omalla verellään ostanut meidät laumakseen. Kuulumme hänelle, olemme hänen omaisuuttaan. Meidät on vapautettu seuraamaan kuninkaallista Paimentamme, joka vie meidät virvoittavien vetten ääreen ja täyttää kaikki meidän tarpeemme kirkkaudellaan. Meille riittää, että olemme itsessämme voimattomia emmekä löydä itse oikeaa tietä. Riittää, että kuuntelemme Herran ääntä ja seuraamme hänen perässään.

Jeesus sinetöi meidän hyväksemme iankaikkisen liiton omalla verellään. Suurena Paimenena hän pitää siksi huolen siitä, ettei hän kadota ainoatakaan niistä lampaista, jotka Isä on hänelle jo ennen maailman perustamista luvannut antaa:

Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä. (Joh. 10:27-30)

Jumala vaikuttaa

....tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta.

Kuvattuaan meille, millaista Jumalaa saamme rukoilla, kirjoittaja kertoo, mitä hän kirjeen saajille rukoilee. Rukous on siunauksen muotoinen. Rukouksen lähtökohta on se, että me olemme itsessämme kyvyttömiä toteuttamaan Jumalan tahdon. Meille synnin tekeminen on helppoa kamalista seurauksistaan huolimatta, mutta hyvän tekeminen todella työlästä, vaikeaa ja itse asiassa mahdotonta, jos huomioimme, että myös motiivimme pitää olla puhtaat. Jeesus kyllä myöntää, että pahatkin ihmiset kykenevät tekemään hyvää esimerkiksi omille lapsilleen, mutta silloinkaan teot eivät ole puhtaita itsekkäistä vaikuttimista.

Voimme toteuttaa Jumalan tahdon mukaisia hyviä tekoja vain meissä uskovissa asuvan Pyhän Hengen voimalla. Hän vaikuttaa meissä sekä tahdon että itse teot. Paavali kuvaa asiaa näin:

....ahkeroidaan peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomia ja puhtaita, tahrattomia Jumalan lapsia kieron ja turmeltuneen sukupolven keskellä. Te loistatte siinä kuin tähdet maailmassa, kun pidätte kiinni elämän sanasta... (Fil. 2:12-16)

Koska Jumala itse vaikuttaa meissä tahtomisen ja tekemisen, me voimme tahtoa ja tehdä. Emmekä ainoastaan voi vaan meidän pitää tahtoa ja tehdä. Jumalan vaikuttaminen ei siis tapahdu automaattisesti, vaan kun hän puhuu meille Raamatussa jostain asiasta ja antaa meille kehotuksen tehdä hyvää, niin me kuuliaisena sille tahdomme tehdä sen ja sitten lähdemme toimimaan, vaikka meissä edelleen asuva syntinen liha paneekin vastaan. Pyhän Hengen voimalla panemme nurinan pois ja käymme epäröimättä käsiksi Herran antamiin tehtäviin. Niin voimme sekä olemuksellamme että sanalla esillä pitäen heijastaa sitä, millainen on meidän Jumalamme.

Koska uskovassa ihmisessä asuu sekä syntinen liha Pyhän Hengen synnyttämään kuuliaiseen hyvän tekemiseenkin sisältyy edelleen lihallisia motiivejamme. Siksi kirjoittaja korostaa, että tekomme ja vaelluksemme ovat Jumalalle mieluisia vain Jeesuksen Kristuksen kautta. Isä Jumala katselee meidän tekemisiämme Kristuksen vanhurskauden läpi. Koska olemme Jeesuksen veressä vanhurskaaksi luetut, hän ei lue meille synniksi myöskään niitä vääriä motiiveja, jotka sotkeutuvat Pyhän Hengen vaikuttamiin tekoihimme.

Kunnia Jumalalle

Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen. (21)

Jumala loi koko maailmankaikkeuden, maapallon, kaiken luomakunnan ja meidät ihmiset omaksi kunniakseen, kirkastaakseen, millainen hän itse on käsittämättömässä viisauudessaan, voimassaan, pyhydessään ja rakkaudessaan. Myös syntiin langenneen ihmisen pelastus on alusta loppuun yksin ja kokonaan Jumalan työtä oman Poikansa Jeesuksen sovitustyössä ja Pyhän Hengen pyhittävässä työssä. Siitäkin saa kunnian vain Jumala. Meitä ei ole pelastettu itseämme vaan Jumalaa varten. Elämämme tarkoitus ei ole elää itseämme varten vaan Jumalaa varten, hänen kunniakseen. Morsiusseurakunnan ihana päämäärä on Kristuksen kirkastettuna vaimona ylistää Jumalaa ikuisesti. Meille ei ole mitään suurempaa onnea, kuin saada katsella hänen kasvojaan, riemuja hänestä ja korottaa häntä.

Aamen ei ole vain sana, jolla me yhdymme rukoukseen ja tunnustamme siinä lausutun todeksi, vaan se on myös Jeesuksen yksi nimistä, jota hän käyttää itsestään Ilmestyskirjassa: *'Näin sanoo Aamen, uskollinen ja luotettava todistaja, Jumalan luomakunnan alku:* (Ilm. 3:14) Kun päätämme rukouksemme sanaan Aamen, se tarkoittaa, että vain Herra Jeesus voi saada aikaan sen, mitä rukoilimme. Jätämme siinä itsemme ja asiamme Herran suuriin ja armollisiin käsiin. Elämämme on hänen hanskassaan!

Kehotukset

Pyydän teitä, veljet, kestää tämä kehotuksen sana, sillä lyhyesti olen teille kirjoittanut. (22)

Uskovillekaan ei ole aina helppoa ottaa vastaan kehotuksia puhumattakaan nuhteista ja varoituksista, joita Heprealaiskirjeessä esiintyy monia. Niiden vastaanotto, niin kuin ne ovat, Jumalan sanana, vaatii meiltä aitoa nöyryyttä ja valmiutta tunnustaa syntimme, muuttaa asenteitamme ja elämäämme. Kun niin teemme, saamme siunauksen ja Herran nimi tulee korotetuksi.

Vaikka Heprealaiskirje on yksi Uuden testamentin pisimpiä, maininta sen lyhyydestä kertoo, että alkukirkossa opetukset, saarnat ja kirjoitukset olivat yleensä varsin pitkiä ja perusteellisia. Niissä pyrittiin syvälle Jumalan sanan salaisuuksiin eikä tyydytty vain pintaliitoon niin kuin usein nykyään. Tarvitsemme riittävän syvät juuret pysyäksemme pystyssä maailman viimojen keskellä.

Tervehdys

Tervehdys kaikille johtajillenne ja kaikille pyhille. Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat Italiasta. (24)

Varsinkin Paavali lähetti kirjeissään nimeltä mainiten laajalle joukolle tervehdyksiä. Lisäksi hän antaa myös ohjeita, miten tervehtiminen uskovien välillä tulisi tapahtua. Vaikka tervehtimistä yleensä pidetään alimman tason kommunikaationa, se on kuitenkin tärkeä osa rakkauden osoittamista. Huomaamme sen heti, jos joku tuntemamme ihminen kieltäytyy tervehtimästä meitä. Tervehdyksellä samaistumme myös omaan seurakuntaamme ja annamme myös todistuksen muille varsinkin silloin, kun liitämme tervehdyksiin myös siunauksen toivotuksen.

Kirjeen lähetyspaikkaa ja vastaanottajaseurakuntaa on mietiskeltä sen perusteella, että kirjoittajan luona oli Italiasta kotoisin olevia uskovia. Olennaista kuitenkin on, että seurakunta nähtiin ei vain paikallisena vaan myös laajana yleismaallisena Kristuksen ruumiina.

Armo

Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne! (25)

Armo, ansioton rakkaus meidän osaksemme, tulee Jumalalta. Armo ei rajoitu vain syntien anteeksi saamiseen Kristuksen sovintoveren tähden niin suunnattoman tärkeää kuin se onkin pelastukseksimme. Kaikki hyvyys luomisesta taivaalliseen kirkkauteen asti annetaan meille yksin armosta. Armo on Jumalan suosiota meitä kohtaan. Hänellä on armon ja laupeuden ajatukset meitä kohtaan. Kaikki elämässämme riippuu hänen sanomattoman suuresta armostaan. Myös kipeimmät kokemukset elämässämme ovat hänen armoaan, jolla hän vie meitä kohti kirkkauden valtakuntaa. Armon varassa kuljemme perille.

Jumalan suosio on kanssamme ja hänen armonsa työskentelee jatkuvasti meissä ja meidän kanssamme. Se tuo esiin pyhyiden ja kirkkauden ensi hedelmiä. Aina erotessamme on hyvä jäädä rukouksen alle ja toivoa toisillemme Jumalan armollisen läsnäolon jatkumista, jotta he voisimme jälleen tavata toisemme viimeistään ylistyksen maailmassa.

Ich Abe ja hänen perheensä – pastori Itoon kertomana

Sunnuntaina helmikuun 4. päivänä 1975 aamulla klo 5 soi pappilan puhelin. Vaimoni kutsui minut puhelimeen. Vaikka Tokushima on Japanin eteläistä ja lämpimintä seutua, silti helmikuun aamut ovat kylmiä. Puhelu oli Chuuji Abe-nimiseltä mieheiltä. Hän pyyteli anteeksi varhaista puhelua, mutta pyysi, että voisin tulla hänen vaimonsa luokse sairaalaa, missä hän makasi kriittisessä tilassa. Vaimo oli pyytänyt, että tulisin rukoilemaan hänen puolestaan. Lupasin heti tulla.

Kamojiman seurakunta aloitettiin sodan jälkeen vuonna 1946. Kaksi vuotta myöhemmin vaimoni tapasi Ichi Aben. Elettiin sodan jälkeistä vaikeaa vaihetta ja Abe oli avannut pienen vaateliikkeen. Edesmennyt vaimoni kävi silloin tällöin ostamassa kaupasta jotain ja tutustui Abeen ja hän alkoi käydä kirkossa. Vaimoni opasti hänet Herran tielle ja pelastuksen osallisuuteen uskossa Jeesukseen. Hänet kas-tettiin paria vuotta myöhemmin noin 52 ikäisenä.

Poikamme Makoto ajoi minut ja vaimoni autolla sairaalaan. Matka kesti vain muutamien minuuttien, mutta mietin, olisiko tämän syöpään sairastuneen rouva Aben lähdön aika jo käsillä. Rukoilin, että ehtisimme Ichi Aben vuoteen ääreen hänen vielä

eläessä. Yhden hengen potilashuoneeseen astuessamme, siellä oli Aben mies ja tytär Miyako, jotka joka yö olivat hänestä huolehtimassa. Huokasin helpotuksesta, kun huomasin, että Ichi Abe nukkui rauhallisen oloisesti, olimme ehtineet ajoissa.

Kun mies kuiskasi hänen korvaansa, että pastori Itoo oli saapunut, hän avasi silmänsä, joista loisti kauniisti syvä ja puhdas rauha. Hän sanoi:

"Pastori, suuret kiitokset kaikesta, mitä vuosien varrella olen osakseni saanut. Kun lähtöni koittaa, pyydän pastoria huolehtimaan hautajaisistani."

Koin tuossa hetkessä Herran väkevän läsnäolon ja otin pyynnön vastaan syvällä vakavuudella ja lupasin hoitaa hautajaiset. Sitten hän kääntyi vaimoni puoleen ja sanoi:

"Olen syvästi kiitollinen kaikesta, mitä sain pastorin puolisolta osakseni. Pyytäisin, että kun hetkeni koittaa, voisit yhdessä tyttäreni kanssa valmistaa ruumiini hautajaisia varten, luulen, että tyttärelleni se olisi yksin liian vaikeaa surun keskellä."

Vaimoni ilmaisi suostuvansa tähän vakavaan pyyntöön.

Pienestä pitäen Ichi Abe oli leikkinyt poikamme Makoton kanssa ja seurannut hänen kasvuunsa. Kun hän näki poikamme seisomassa vierellämme, hän suuntasi sanansa hänellekin:

"Makoto, kiitos, kun näin varhain toit vanhempasi luokseni."

Kun tiesin, että nyt oli kysymys jäähyväisistä, sanoin:

"Haluaisin laulaa Sinulle virren 294, josta sinä suuresti pidät." Lauoin sen hiljaisella äänellä, koska sairaala ei ollut vielä herännyt aamutoimiinsa:

"On suuri ilo, kun saan vaeltaa tämän maanpäällisen matkani käsi Herran kädessä. Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon. Onneni on saada vaeltaa Sinun seuraajanasi."

Silloin rouva Ichi Abekin avasi suunsa ja alkoi hyräillä virttä yhdessä kanssani. Neljännessä säkeistössä lauletaan näin:

"Kun matkani täällä päättyy ja ylitän kuoleman virran, ylitän sen pelkäämättä, koska saan turvata apuusi. Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon. Onneni on saada vaeltaa Sinun seuraajanasi."

Laulaessani en voinut olla kiittämättä sydämeistäni Vapahtajaa siitä, millaisen levon ja rauhan Hänen omansa saa Herran Sanan lupauksen mukaan myös joutuessaan kohtaamaan tuon viimeisen vihollisen kuoleman.

"Kun matkani täällä päättyy ja ylitän kuoleman virran, ylitän sen pelkäämättä, koska saan turvata apuusi." Laulaessamme kyöneleet valuivat poskiltamme.

Virren päätyttyä istahdin rouva Aben tyynyn viereiselle tuolille ja aloin lukea hänelle Jumalan sanaa. Hän nyökkäsi, kun aloin Psalmin 23. Luin verkkaiseen tahtiin nuo tutut paimensalmin sanat, jotka alkavat:

"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa." Sitten tulín jakeeseen 4:

"Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani."

Sitä lukiessani rouva Abe nyökytti moneen kertaan päätään myöntymisen merkiksi. Kun näin, miten Jumalan sana rohkaisi häntä, sain itsekin vakuutuksen Jumalan armon suuruudesta. Luettuani koko Psalmin aloin rukoilla:

"Kiitos Herra, että olet antanut Ichi Aben viettää 74 vuoden elämän täällä ajassa. Nyt sisar on päättämässä juoksunsa ja tulossa Sinun luoksesi. Kiitän siitä, että vuosien uskon vaelluksen aikana hän on saanut osallisuuden siitä ilosta, että pääsee Sinun luoksesi. Herra ota vastaan Ichi Aben henki. Rukoilen tämän rukouksen kiittäen Jeesuksen nimessä. Aamen."

Se oli lyhyt rukous, mutta siihen Ichi Abe vastasi selvällä äänellä. "Aamen." Sen jälkeen hän sai syvän levon vallassa siirtyä Herran luo. Tuossa potilashuoneessa olimme vain me vaimoni ja poikani, Aben mies ja tytär, mutta koimme niin valtaisan Herran läsnäolon tunnon kuin olisimme olleet pyhittäytymässä Herran edessä. Saimme osaksemme syvän siunauksen.

Kaksi päivää myöhemmin pidimme hänen hautajaisensa Kamojiman kirkossa. Aben mies oli työskennellyt Tokushiman lääninhallituksessa varsin korkeassa asemassa ja eläkkeelle jäätyään hänet oli valittu Kamojiman kauppalan valtuustoon. Näin ol-
len rouvan hautajaisiin osallistui suuri joukko ihmisiä eri elämän alueilta.

Aben mies oli lahjakas ja arvostettu ja menestynyt mies, mutta rouvan rukouksista huolimatta ei ollut uskonut evankeliumia, pikemminkin esitti vastaväitteitä. Mutta rouva oli vuodet uskollisesti rukoillut luottaen lupaukseen: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja sinun perheesi pelastuvat."

Muutamia vuosia siitä, kun rouva Abe oli tullut uskoon, hän kertoi minulle, että hänen miehensäkin oli ostanut Raamatun ja alkanut lukea sitä. Mutta rouvan petty-
mykseksi mies ei lukenut sitä löytääkseen uskon vaan voidakseen osoittaa, miten Raamattu on ristiriidassa tieteen kanssa. Sitten hän oli aina moittinut vaimoaan siitä, miten hän saattoi vielä tieteen aikakaudella uskoa Raamatun ihmeisiin. Rouva ei osannut hänen vaikeisiin kysymyksiinsä vastata, joten ajoittain hän pakeni pyytämällä esittämään väitteensä seurakunnan pastorille. Mutta mies pani hanttiin, koska ei hänen mielestään voinut mennä pastorin puheille, kun ei edes kirkossa käynyt.

Mutta toisaalta mies rakasti vaimoaan ja oli uskollinen aviomies. Hänen tapansa huolehtia vaimostaan niiden kahden vuoden aikana, jona vaimon sairaus kesti, sopisi esimerkiksi kenelle tahansa kristityllekin miehelle. Kun vaimolla oli kipuja ja hän tiesi, että keskiviikkoiltana oli rukouspiiri, hän saattoi pyytää miestä välittämään hänen esirukouspyyntönsä seurakuntaan. Niin mies tuli nöyrästi pappilaamme välittämään vaimonsa pyynnöt. Joskus mies tuli keromaan, että vaimo koki yksinäisyyttä kipujensa keskellä ja kaipasi rohkaisua. Silloin menin häntä sairaalaan tukemaan. Näin hän toimi sairaalan ja kotimme välillä yhdyshenkilönä. Vaimon taipaleen päättyessä mies ei siis ollut vielä uskossa Jeesukseen.

Niin sitten hautajaisväki täytti koko kirkon. Nämä hautajaisia ei leimannut alakuloisuus ja surun ikävä, vaan pikemminkin niistä tuli kuin hengellisten syventymispäivien tai evankelioimiskokouksen kaltainen tilaisuus, jossa keskeistä oli se suuri pelastuksen armo, joka rouva Aben elämän todistuksena oli saatu kokea.

Japanissa kristillisissä hautajaisissa tilaisuuden päätyttyä on tapana, että jälkeen jääneen perheen edustaja lausuu kiitostervehdyksen kokoontuneelle saattoväelle.

Niinpä mies Chuuji Abe nousi sävyisästi kiittämään rakkaudesta, jota osallistujat olivat osoittaneet hänen vaimoaan kohtaan hänen sairastaessaan. Erityisesti hän kiitti niitä, jotka olivat käyneet vaimoa sairaalassa katsomassa. Tervehdyksensä loppuksi hän sanoi näin:

"Lopuksi haluaisin kiittää, että tulitte hautajaisiin ja tiedottaa teille kaksi asiaa. Ensimmäinen on se, että tähän asti en ole uskonut Jumalaan, mutta nyt olen tullut uskoon. Toiseksi ensi pääsiäisenä haluan ottaa vastaan kasteen ja tulla kristityksi."

Nämä kaksi tiedotusta tekivät syvän vaikutuksen kokoontuneihin. Vaikka olen hoitanut kymmeniä hautajaisia ja osallistunut tien kuinka moniin, en koskaan aikaisemmin kuullut lopputervehdyksessä mitään sellaista. Ei ole suurempaa iloa papille, kuin kuulla tuollaista.

Sinä vuonna pääsiäinen oli maaliskuun 30. päivä. Niin Ichi Aben mies sai kasteen 78 -vuotiaana. Nyt hän on jo 95 -vuotias. Koko tämän ajan hän on käynyt säännöllisesti jumalanpalveluksissa ja elänyt uskollisena Herran palvelijana. Muutamia vuosia sitten hän opetteli kuurojenkielen voidakseen jakaa todistuksen Herran armonsta myös heille. Monella muullakin tavalla hän on halunnut auttaa vammaisia ihmisiä. Usein hän ilmaisee kiitollisuutensa siitä, ettei ole vähääkään dementoitunut vaan voi vielä vanhalla iällään palvella muita. Tavatessamme kerron usein toivovani, että voisin olla yhtä pirteä kuin hän siinä iässä. Myös Ichi Aben koko perhekunta on tullut Herraan uskovaksi. Vaikka hän itse kuoli, hänen uskonsa puhuu ja vaikuttaa yhä. (1987)

Entä sinä?

Ketä varten sinä elät? Ratkaisevaa ei ole se, mitä teemme, vaan ketä varten me teemme sen. Jos elät itseäsi varten ja omassa varassasi, et voi löytää todellista tyydytystä. Elämämme on luotu Jumalaa varten. Jos tunnet hänet, mikään muu ei voi sydäntäsi tyydyttää kuin hän ja hänen tahdossaan vaeltaminen. Ellet häntä vielä tunne, rukoile ja pyydä häntä tulemaan elämääsi. Suostu sitten myös näkemään totuus itsestäsi, vaikka se voi olla karvas. Minkä totuuden valo paljastaa, sen Jeesuksen veri puhdistaa ja liittää sinut Jumalan yhteyteen.

Jos jo tunnet Herran, anna hänen armonsa vaikuttaa sinussa *kaikkea hyvää toteuttaaksesi hänen tahtonsa. Hän vaikuttaa sinussa sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta.*